

Mi-e Dor de Avva Tată, mi-e Dor de Ieromonahul Ghelasie Gheorghe

Marcel D., Rm. Vâlcea

Cine a fost Avva Tată, cine este Avva Tată, este greu de aflat de unul singur. Dumnezeu va îngădui ca la timpul potrivit să-l dezvăluie pe Avva Tată așa cum poate l-am intuit, sau l-am simțit, dar cum nu s-a arătat niciodată.

Adică un adevărat Sfânt, un Sfânt din zilele noastre, un Sfânt dintre noi. Este greu de crezut că poți să devii Sfânt în zilele noastre, când apostazia este ridicată la rang de mare ținută morală. Dumnezeu încă o dată ne arată că se poate ajunge la sfințenie oriunde și oricând. De multe ori ne ascundem slăbiciunea și neputința în spatele unor cuvinte mari precum că de am fi fost în vremuri mai puțin tulburi, am fi făcut mai multe, sau de am avea timp mai mult, am face multe lucruri bune care să ne ducă spre sfințenie.

Căutăm motive și argumente să rămânem în starea de păcat, căutăm argumente pentru cele mai crunte păcate. Oare în fața lui Dumnezeu ce argumente vom mai aduce pentru păcatele ce le-am făcut, oare nu va fi prea târziu? L-am cunoscut pe Avva Tată în iarna lui '92-'93: eram la liceu în clasa a XII-a. Aveam câțiva colegi cu care mă înțelegeam foarte bine și discutam des probleme de spiritualitate. Răspuns la o parte din întrebări ne-a dat doamna profesoară de filozofie, care ne-a lămurit o parte din frământările noastre. Văzând că sunt lucruri ce o depășesc, ne-a îndrumat să mergem la Mănăstirea Frăsinei (Rm. Vâlcea), la părintele Ghelasie. Primii care au fost, au fost prietenii mei, care au venit impresionați și marcați profund.

Mi-au povestit cu lux de amănunte tot ce s-a întâmplat acolo. Totul părea scos dintr-un basm: mănăstirea, călugării, slujba și în primul rând Avva Tată.

Un dor și o curiozitate s-a înfiripat în mine să-l cunosc pe părintele Ghelasie.

Astfel că în primăvara lui '93 am plecat la mănăstirea Frăsinei. Drumul a fost extrem de lung, parcă fugea mănăstirea de mine. În cele din urmă, când am ajuns, prima impresie a fost că aici a coborât Raiul pe pământ. Timpul își pierde hotarele, iar frumusețea locurilor depășește orice imaginație.

Cu astfel de impresii am intrat în Sfânta Mănăstire Frăsinei. L-am căutat pe părintele Ghelasie, nu știam cum arată. Prima întâlnire cu Avva Tată n-am s-o uit niciodată, ne-am întâlnit în fața bisericii. Mă așteptam să fie un părinte bătrân, cu barbă albă și impunător, însă spre uimirea și surprinderea mea am întâlnit un părinte tânăr (în aparență), vioi, cu o privire pătrunzătoare ce îți intra până în adâncul sufletului. La prima vedere mi-am zis: oare cum mă poate ajuta un părinte atât de tânăr, iar răspunsul l-am primit în aceeași zi, seara târziu, când am fost chemați la chilia la el.

Am intrat fiecare separat în chilia lui Avva. Am rămas ultimul care a intrat.

Cu cât se apropia momentul să intru, cu atât inima îmi bătea să-mi sară din piept.

A venit și momentul mult așteptat, iar când am intrat în chilia lui Avva Tată, dintr-o dată am uitat tot ce vroiam să-i spun. Avva Tată a început să mă întrebe diverse

lucruri și ușor, ușor am început să mă destăinui. De fapt, fusese prima mea spovedanie la părintele Ghelasie. După ce am ieșit de acolo, eram răvășit cu totul. Tot sistemul meu de gândire era dat peste cap. M-am așteptat să mă primească rece, imparțial, ca un judecător, însă m-a primit cu o dragoste și cu o iubire pe care n-am mai întâlnit-o nicăieri.

Mi-am zis nu se poate, nu se poate eu ultimul păcătos să fiu primit cu atâta iubire. Însă ușor, ușor am început să înțeleg multe lucruri.

De atunci au trecut zece ani, și în fiecare an mergeam la Avva Tată de cel puțin trei ori, nu neapărat cu probleme, ci pur și simplu să îl văd, mi-era dor de el, îl iubeam.

Pentru mulți vor părea exagerări sau minciuni, însă Dumnezeu ne va judeca pe fiecare pentru tot ce am făcut.

Pe an ce trecea, relația dintre mine și Avva Tată era tot mai strânsă și m-a învrednicit Bunul Dumnezeu să surprind frânturi din Sfințenia Părintelui Ghelasie.

În ultimul timp Avva Tată mă chema la el în duh. Simțeam o chemare și dintr-o dată mă hotăram și plecam la Frăsinei. Ceilalți erau uimiți, mai ales părinții mei. Le spuneam părinților mei că trebuie să plec la Frăsinei, căci mă cheamă Avva Tată la el. Când ajungeam la poarta mănăstirii, știam că Avva Tată știe că am ajuns la Frăsinei. Primul lucru pe care mi-l spunea era că i-a fost dor de mine, dar pe lângă asta știa că am probleme și nu mă lăsa să plec până nu îi spuneam. Pe Avva Tată nu-l puteai minți, cel puțin eu asta am simțit. Dacă îl mințeați pe Avva Tată, încercai de fapt să-l minți pe Dumnezeu. (vezi „Isihasm, Taina Sfinților”)

Când vedea Avva Tată că nu reușești să ieși din starea de frică și că ți-e teamă să-i spui anumite păcate, sau intenționat le lăsați, atunci Avva Tată îmi spunea: „zi-le pe alea mari, fiule!...”

Au fost momente grele din care Avva Tată m-a ridicat prin dragoste nemăsurată și rugăciune fierbinte.

Voi prezenta câteva frânturi sau crâmpie surprinse din viața lui Avva Tată, sau mai bine zis din minunile lui Avva Tată săvârșite cu mine păcătosul.

M-am dus la Avva Tată să-i spun despre prietena mea care o aveam de câteva săptămâni. Avva Tată m-a uimit prin faptul că o cunoștea mai bine ca mine și ce m-a șocat și mai mult a fost că mi-a spus să mă căsătoresc cu ea cât mai repede. N-am reușit acest lucru și când m-am dus iar, mi-a spus că trebuie să ne căsătorim cât mai repede.

Între timp, prietena mea primește bursă în străinătate, toți sunt foarte fericiți, părinți, rude, numai eu, nu.

Avva Tată îmi spune clar: să nu plece în străinătate, că diavolul se va băga între noi doi și ne va despărți. Șoc pentru mine, șoc pentru ceilalți. În cele din urmă n-a plecat, însă a plecat altcineva în locul ei. Când s-a întors, am aflat că a avut un accident de mașină acolo. Să fie oare doar o întâmplare?

În cele din urmă ne-am căsătorit, și după ce ne-am căsătorit, mă duc la Avva Tată. Avva Tată îmi spune: căsătoria voastră a fost binecuvântată de Sfântul Părinte Ierarh Calinic. Am plâns de emoții. În una din discuții îmi spune: să faceți un copil, că mare binecuvântare veți avea înaintea Domnului. Numai că acel copil s-a lăsat așteptat, datorită unor probleme de sănătate destul de grave. Când m-am dus la Avva

Tată și i-am zis de cele întâmplate, mi-a spus: „e nădejde la Dumnezeu”. Și așa s-a și întâmplat, Mila Domnului a făcut să avem un copil.

Când m-am dus la Avva Tată să-i spun că am un copil, mi-a spus: „Mulțumește-i Maicii Domnului, căci acest copil este al Maicii Domnului”.

M-am dus la Avva Tată să-i spun despre serviciu, că sunt probleme și că am o altă ofertă, mi-a spus: „du-te la noul loc de muncă cu nădejde, căci va fi bine”. Și într-adevăr așa este.

La un moment dat îmi spune Avva Tată: „s-au dezlegat blesteme mari la voi în neam”. Atunci Avva Tată mi-a surprins uimirea și îmi spune că toți avem blesteme în neam.

Odată m-am dus la Avva Tată să iau binecuvântare ca să plec în străinătate. Avva Tată mi-a dat binecuvântare și mi-a spus că mă așteaptă să vin și să trec pe la el.

Am plecat cu o mașină ce nu avea verificarea periodică făcută. Am mers mii de kilometri fără să fim opriți de poliție, dimpotrivă, ne-a ajutat un echipaj de poliție în Budapesta să ieșim din oraș, deoarece ne rătăcisem, și am ajuns la punctul de întâlnire ca și cum am fi cunoscut locul. Primul lucru după ce m-am întors, primul gând a fost să merg la Avva Tată. Avva Tată mă aștepta și chiar mi-a zis: „Mila Domnului a făcut să ne revedem”.

Am dat la Facultate la Teologie, n-am reușit. Când m-am dus să-i spun vestea, Avva Tată m-a întâmpinat în felul următor: „așa-i că a luat persoana respectivă (și îi spunea pe nume), așa-i că a luat cutare, așa-i că n-a luat cutare, nu fii supărat că n-ai luat”. Am rămas foarte uimit, deoarece eram primul care a venit să-i spună lui Avva Tată de ceilalți.

Într-una din discuții, Avva Tată îmi spune: „dacă veți face cel de-al doilea copil, veți avea și mai mare binecuvântare înaintea Domnului. La primul, Dumnezeu v-a dat cu vagonul, la al doilea veți avea și mai mult”. De data aceasta, problemele erau mai grave ca înainte, însă rugăciunile lui Avva Tată au făcut să avem și pe cel de-al doilea copil. Vestea a primit-o cu câteva săptămâni înainte să treacă la cele veșnice, iar în ziua în care am făcut primul ecograf, Avva Tată trecea la cele veșnice. Oare totul a fost o întâmplare?

Când Avva Tată a trecut la cele veșnice, am aflat și noi, cei care eram în orașul Codlea.

În aceeași seară am plecat, ca a doua zi dimineața să fim la înmormântare.

Am fost toți copiii lui Avva Tată, a vrut să fim acolo, s-a bucurat că am fost acolo, i-am dus coroanele de flori și l-am condus pe ultimul drum. Era înmormântare și totuși praznic, praznicul unui mare sfânt.

Paradoxal eram foarte veseli (nu că am fi nebuni) și cu o nespusă pace sufletească.

Avva Tată era cu noi acolo.

Au trecut 40 de zile, ne-am dus la parastasul de 40 de zile, Avva Tată ne-a așteptat să-i facem mormântul așa cum puteam noi mai bine. Din ce am avut, l-am făcut pe Avva Tată fericit, copiii lui l-au făcut fericit.

Ultima dată când am fost la mormântul lui Avva Tată, am stat acolo și mi-am spus oful. Avva Tată, ca de atâtea ori, m-a primit bucuros și mi-a ascultat durerea, mi-a luat toată durerea, m-a ușurat de greutatea sufletești imense, mi-a dat binecuvântare. Am plecat de la mormânt alt om, pluteam de fericire, săream în sus de fericire, îi îmbrățișam pe toți de fericire, Avva Tată a fost acolo și a făcut o altă minune cu mine.

Oare voi putea vreodată să-i mulțumesc lui Avva Tată pentru tot ce a făcut pentru mine?

M-a înviat când am fost mort, m-a dezlegat atunci când am fost legat, m-a ridicat atunci când am căzut, m-a îmbrățișat când am fost trist, m-a înfiat atunci când eram pierdut. Pentru mine a fost, este și va fi Sfântul meu ce m-a înfiat și mi-a dat șansa de a-L cunoaște pe Dumnezeu, pe Maica Domnului și Sfintele Puteri Cerești.

Dumnezeu nu va îngădui să i se șteargă memoria. Dimpotrivă, va fi păstrată vie prin toți cei ce l-au cunoscut și au simțit că în fața lor nu este un om obișnuit, ci un adevărat Sfânt. Nu voi putea uita ultima întâlnire cu Avva Tată. M-a primit cu dragoste, dar m-a certat cu blândețe. Era cu câteva săptămâni înainte să treacă la cele veșnice, și mi-a impus să vin peste trei luni, nici mai mult nici mai puțin.

Poate vreodată voi afla răspunsul.

Un alt lucru care m-a uimit era faptul că de multe ori vorbea la persoana I-a plural: „noi”. „Noi” ne bucurăm și ne rugăm pentru voi și mi-am zis cu siguranță că Avva Tată nu este singur în chilie, că sunt Sfinți ce-l vizitează, Maica Domnului și chiar Dumnezeu Fiul.

În ultimul timp, eram foarte atent la tot ce-mi spunea și de multe ori mă întrebam ce legătură are ceea ce-mi spune cu subiectul abordat. Însă Avva Tată vorbea pentru ceea ce va urma. Au trecut zile, săptămâni, luni și s-a împlinit ceea ce Avva Tată mi-a spus.

Renegat și criticat de mulți, Avva Tată va rămâne viu în memoria noastră, un Sfânt printre noi, un Sfânt cu noi.

Mi-e dor de Avva Tată, mi-e dor de Părintele meu drag. Cuvintele nu pot exprima ce sentimente am eu acum, simt că încercă să cuprindă, să închidă necuprinsul. Necuprinsul sau imensitatea dragostei și recunoștinței ce o am pentru Avva Tată, adică Ieromonahul Ghelasie.

Ca să ajung aici, în starea în care sunt acum, a trebuit să treacă ani de zile, ani de zile în care Avva Tată a luat asupra lui boli și blesteme din neamul meu, din viața mea.

La început m-am dus la Avva Tată ca la un preot și atât. Adică veneam la Avva Tată și mă spovedeam, însă sufletul meu era închis, încâtușat, nu era în stare să iubească, acea iubire de aproapele.

Aproape tot ce mi se spunea, ori nu înțelegeam, ori mi se părea foarte greu de făcut, de îndeplinit.

La un moment dat mi-am pus întrebarea: eu ce vreau de fapt de la Avva Tată?

Și răspunsul mi-a venit aproape instantaneu: vreau să mă ridic din mocirla păcatelor, vreau să rup lanțul blestemelor și a păcatelor grele, măcar de la mine începând. Nu știam cum poate face acest lucru, nu știam ce se va întâmpla pe viitor, nu știam dacă voi înțelege vreodată ce se întâmplă cu mine, însă mi-am zis că trebuie să vin, trebuie să mă spovedesc la el, nu este o întâmplare că am ajuns aici la el.

În acea perioadă sufletul mi-era încătușat în păcate mari, încât abia mai reușeam să mă mențin pe linia de plutire.

Faptul că Avva Tată m-a primit de la început cu o imensă dragoste, pentru mine a contat foarte mult. De fapt, asta m-a făcut să mă deschid, să mă destăinui ușor, ușor.

Mi-au trebuit luni de zile și chiar ani ca să mă curăț, sau mai bine zis să mă vindec prin spovedanie. Nici acum nu pot spune că sunt complet vindecat, dar uitându-mă înapoi, îmi dau seama că de fapt Avva Tată m-a scos din iad (iadul sufletesc) și m-a ridicat la cer cu prețul jertfei lui. Totul îl datorez lui.

Avva Tată m-a învățat legea iubirii, m-a învățat practic din punct de vedere duhovnicesc. N-aș fi crezut vreodată că dintr-o persoană închisă, egoistă, rece și suspicioasă, Avva Tată va modela o persoană deschisă, veselă, binevoitoare și în primul rând iubitoare.

Este adevărat că am vrut schimbarea, mi-am dorit acest lucru și atunci Avva Tată m-a ajutat. Înainte nu reușeam să văd florile, darămite să le cresc sau să mă ocup de ele.

La un moment dat mi-a spus cineva că sufletul omului se vede după felul cum se poartă cu plantele, deoarece plantele sunt mai sensibile ca oamenii și în primul rând nu mint, nu se eschivează, nu se pot ascunde.

M-a pus pe gânduri acest lucru și mi-am zis: hai să încerc să cresc plante, să văd reacția lor și a mea.

Atunci mi-am dat seama pentru prima dată că se produsese o schimbare în sufletul meu, în viața mea, că în mod subtil Avva Tată operase și îndepărtase acea tumoare malignă a păcatului din sufletul meu. La început nu simțeam față de Avva Tată decât respect, chiar la un moment dat mi-am zis: „măi, eu chiar nu îl iubesc pe Avva Tată? Ce-i cu mine?” Și mi-am zis: „trebuie să fac ceva, să văd unde este problema, nu se poate să rămână așa.” Frământându-mă luni de zile, la un moment dat, după ce nu îl văzusem de ceva timp pe Avva Tată, am simțit un dor puternic pentru Avva Tată. Și atunci mi-am zis că ceva s-a întâmplat, s-a rupt ceva în mine, s-a descătușat ceva în mine. Cert este că în câteva zile am și plecat la Frăsinei. A fost prima dată când m-am dus la Avva Tată și l-am îmbrățișat, i-am cuprins tot trupul cu brațele într-un sentiment ce niciodată nu l-am avut până atunci.

A fost prima dată și ultima oară când l-am îmbrățișat pe Avva Tată așa.

De atunci parcă s-a ridicat un vâl de ceață de pe ochii mei, din sufletul meu, ceva s-a schimbat. Cu adevărat am simțit că este și Avva al meu, că este tatăl meu, că este Avva Tată. Am început abia acum să-i simt iubirea lui Avva Tată și jertfa ce o făcea pentru noi păcătoșii, copiii lui adoptați.

Schimbarea ce a făcut-o Avva Tată cu mine este imensă, n-aș fi crezut vreodată că voi face ceea ce Mântuitorul spunea și anume: dacă cineva te roagă să mergi cu el 1

km, tu să mergi 2, dacă dușmanul tău îți dă o palmă, să-i întorci și celălalt obraz, să faci milostenie să-ți ajuți aproapele fără a aștepta răsplată de la cei pe care i-ai ajutat, ajută-i pe cei care nu-ți pot întoarce înapoi ajutorul și alte și alte lucruri. Atunci mi s-au părut greu, imposibil de realizat, acum mi se par normale toate acestea, chiar firești.

Este uimitor cum ești ajutat atunci când cu adevărat vrei să te schimbi, citisem prin cărți despre vindecarea arborelui genealogic, despre urmarea păcatelor făcute de părinți și înaintașii lor și mă gândeam ce pot face ca măcar de la mine să se rupă acest lanț al blestemelor și păcatelor.

Avva Tată a fost Acel Om, care și-a asumat povara păcatelor mele, chiar mi-a spus la un moment dat: să știi că s-au dezlegat niște blesteme mari din neamul tău și al soției, și lucrul acesta l-am simțit din plin.

Am început să-l înțeleg pe Avva Tată, am început să înțeleg cărțile lui Avva Tată (este recunoscut pentru limbajul ermetic folosit în cărțile lui). Interesant că acum citind o carte de-a lui Avva Tată, înțeleg măcar o parte din cele scrise, ceea ce înainte nu reușeam deloc.

Abia acum în ultimii ani am început să intuiesc, să simt că Avva Tată nu este un Om obișnuit. Din felul cum stăteam de vorbă, din cele ce îmi spunea, am început să înțeleg că de fapt am în fața mea un Sfânt. Veneam la el și îi spuneam tot felul de probleme, îmi dădea rezolvarea atât de ușor, dar totuși atât de înțelept. Nici nu mă gândeam la o asemenea rezolvare și de multe ori îmi spunea că n-are cum să fie așa, iar timpul îmi demonstra că de fapt aceea era rezolvarea, pe care Avva Tată mi-a spus-o. Era de o smerenie covârșitoare, era simplu și ne învăța să fim simpli și să trăim simplu.

Niciodată nu își arăta nevoința sau suferința, era asemenea pustnicilor din vechime. Abia acum stând de vorbă între noi, cei care mergeam la Avva Tată, ne dăm seama că fiecare i-a surprins o frântură din viața lui, o frântură din nevoința lui, o frântură din sfințenia lui. S-a lăsat descoperit atât cât să nu ne smintim sau să ne vătămăm sufletește. În schimb, a operat în sufletele noastre cu o precizie de chirurg profesionist. Se poate spune că a fost un doctor al sufletelor năpăstuite și încătușate. Un lucru care este demn de luat aminte, Avva Tată nu și-a lăsat copiii adoptați de izbeliște sau să rățăcească, ci ne-a format, ne-a crescut și ne-a arătat la fiecare drumul pe care trebuie să-l urmeze. Ba mai mult, cu 2 ani înainte să treacă la cele veșnice, își scrie testamentul și momentul trecerii la cele veșnice, și cele ce se întâmplă atunci. Totul este relatat cu lux de amănunte și starea sufletească și ceea ce de fapt simte în acel moment. Cum poți scrie așa ceva decât dacă treci prin așa ceva sau Dumnezeu îți revelează asemenea momente. Asta demonstrează încă odată sfințenia lui Avva Tată, darurile pe care Avva Tată le avea. Cum poți scrie despre felul cum se naște un copil în ceruri sau ce s-a întâmplat la căderea lui Lucifer decât dacă Dumnezeu îți dă prin Revelație toate aceste momente. Oare ca să primești asemenea daruri nu trebuie să ajungi la o oarecare treaptă a sfințeniei?

„Mistica Morții” rămâne pentru mine un moment de referință și de nădejde că legătura dintre noi și Avva Tată nu se va spulbera, ci dimpotrivă, va fi tot mai strânsă, tot mai trainică, atâta timp cât îl vom avea viu în amintirea noastră, în sufletele noastre,

în gândurile noastre, în rugăciunile noastre, în sfaturile care le vom urma, în tot ceea ce vom face.

Mi-e dor de tine Avva Tată și mă doare că nu ți-am urmat sfaturile și învățăturile așa cum ai fi vrut să le urmez.

Pe părintele Ghelasie l-am cunoscut în anul 1995, într-un mod inedit: o cunoștință mi-a zis: „Du-te și tu la părintele Ghelasie și te spovedește”. N-am luat-o prea în serios, dar odată ajungând la bibliotecă, am răsfoit o carte de-a părintelui. Un capitol în care se trata Gestul Iconic, mi-a trezit interesul. Citindu-l, am simțit o puternică dorință de a-l cunoaște pe părintele Ghelasie. Însă a trecut și asta fără nici o atenție din partea mea, până într-o zi când o altă cunoștință m-a invitat să merg la Mănăstirea Frăsinei. Cum începeau să se lege împrejurările de a-l cunoaște pe părinte, am fost de acord să merg la Mănăstirea Frăsinei.

Ajuns la Mănăstire, am cunoscut un părinte, pe care l-am ajutat la treburile mănăstirești, ocazie în care i-am cerut să mă ducă la părintele Ghelasie, atunci când e disponibil. Nu s-a întâmplat acest lucru nici în prima zi, nici a doua zi, și a venit ziua a treia. Deja se terminase slujba de dimineață, și mi-am zis: „Poate că nu e momentul să-l cunosc”. Nu-l văzusem niciodată, îl știam numai din descrierile celorlalți, ca fiind subțirel.

Așa, cu o oarecare mâhnire în suflet, dar și împăcat cu gândul că nu a sosit ziua ca să-l cunosc, m-am îndreptat spre sala de mese. Când cobor scările, și-mi îndrept privirea peste curte, în fața mea apare un călugăr, înalt și subțirel. Un fior m-a străbătut. „El trebuie să fie”, mi-am zis, și l-am întrebat: „Părintele Ghelasie?”, „Da”, mi-a răspuns. Deși îmi pregătisem cu mult înainte discursul pe care urmam să-l port, am uitat atunci tot, de emoție, și i-am spus decât: „Părinte, am citit o carte de-a Dvs. și am simțit dorința puternică de a vă întâlni”. „Ia, vino cu mine” mi-a zis părintele. La chilie mi-a dat două cărți de-ale sale.

De atunci m-am dus periodic la Mănăstirea Frăsinei, și de fiecare dată treceam pe la sfinția sa, la început o dată la 2-3 luni, apoi din ce în ce mai des. În ultimii trei ani, am fost la fiecare aproape două săptămâni, perioadă în care m-am simțit foarte aproape de părintele. Nu de puține ori apăreau probleme pe care nu le puteam depăși și apelam la sfatul său. După problema pe care o aveam, părintele îmi dădea un răspuns direct, dar de multe ori aveam impresia că nu-i răspundea la întrebări. Plecam din chilia sfinției sale, și pe drum, cu mintea la cele discutate, îmi dădeam seama că ideea ce rezulta din discuție era chiar răspunsul căutat. Când îmi dădeam seama, sufletul meu se bucura în adâncul său, și astfel parcă îi mulțumea părintelui pentru sprijinul acordat. Era exact „medicamentul” de care aveam nevoie. Acest lucru îmi conferea o putere și o convingere interioară, și astfel puteam rezolva problema. În această stare plecam de cele mai multe ori de la părinte.

A fost o dată o împrejurare, când cineva a trimis la mine o persoană necunoscută, care dorea redactarea poeziilor sale pe calculator. În 2-3 zile mi-am dat seama că acea persoană era foarte dificilă și că avea „calități” mediumice. Rămâneam surprins de faptul că știa când cineva negativ stătuse pe un anumit scaun; sau știa că vorbisem un subiect legat de ea cu altă persoană, etc, toate astea în timp ce ea era acasă.

Ideea ce mă lega era că spunea din când în când: „Frații spirituali trebuie să se ajute”.

Atunci m-am hotărât să cer sfatul părintelui. I-am povestit faptele, și fără să mă lase să termin, mi-a zis: „Ai canon de la mine, când o vezi pe stradă să te ferești din calea ei”.

Până seara, printr-un simplu telefon, am scăpat de acea persoană.

Unele dintre sfaturile părintelui erau: „nu face rău nimănui, fă numai bine”, „nu e bine să te gândești la rău”.

Erau momente când vorbea cu o deosebită dragoste, cu o căldură, o bucurie și cu un respect duhovnicesc aparte față de Maica Domnului, și față de mamă, în general. „Îmi place Chipul Omului”, mai spunea.

Datorită părintelui, am reușit să înțeleg și să privesc altfel lucrurile, decât o făceam înainte de a-l întâlni. Îmi zicea „să nu lași Creștinismul”. Uneori, la început aveam unele îndoieli referitor la cea ce-mi spunea despre hrană, de exemplu. Crescusem cu unele idei și nu vroiam să le accept ușor pe ale părintelui. Apoi, prin proprie experiență, mi-am dat seama că hrana multă, și mai ales cea dulce duce la dorințe păcătoase ale pântecelui, și că hrana cu adevărat vie este cea netrecută prin foc. Toate îndoielile pe care le-am avut față de ceea ce-mi spunea părintele sfârșeau în realitatea prezentată de dânsul.

Uneori îmi mai răspundea la întrebări legate de cărțile sfinției sale „Practică! Așa putem vorbi toată ziua și tot n-ai să pricepi.”

Când mai scria vreo carte îmi spunea: „Semănăm semințele, și dacă găsește pământ bun o să rodească cândva”.

În ultima perioadă a nevoinței sale, îl vedeam din ce în ce mai slăbit. În special de sărbători, îmi spunea: „Sunt puțin obosit, cred că au fost peste 30 de oameni în noaptea asta”, iar când l-am întrebat de odihnă, mi-a răspuns: „Sărmanii oameni, au nevoie de ajutor”. Într-o zi, în preajma Crăciunului anului 2002, am fost rugat să ajut pe un părinte, ucenic de-al părintelui Ghelasie, să cărăm o cruce de beton. Curios, m-am uitat să văd ce scrie pe cruce. Era numele părintelui. După câteva momente, am realizat că aș putea să-l pierd pe părinte. Apoi m-am dus la spovedanie, și când părintele m-a întrebat: „Ei, fiule cu ce-ai mai greșit?”, nu am zis nimic. Într-un târziu, am spus numai: „Părinte, nu pot să mai spun nimic”, fiind îndurerat de vederea crucii. Părintele și-a dat seama și mi-a zis: „Așa fac părinții, își pregătesc dinainte crucea.”

În ziua de Înălțarea Domnului, 2003, părintele m-a întrebat: „Ai ținut oleacă post, ca să te împărtășești?”. Cum nu ținusem post, părintele mi-a zis să-l țin de Sf. Ap. Petru și Pavel. Acest lucru mi l-a întărit și cu două săptămâni înainte: „Neapărat, să vii de Sf. Ap. Petru și Pavel să te împărtășești.”

Astfel am venit în acea zi cu încă doi prieteni. Am intrat în chilie și l-am văzut pe părinte mai slăbit ca niciodată. Mi s-a făcut milă, și mi-am amintit când zicea, într-o zi: „Nu mă rog pentru sănătate, ci să-mi dea Dumnezeu putere, să mai ușureze din durere, că sărmanii au nevoie de ajutor”.

După slujbă am trecut din nou pe la părintele. Mi-a cerut să-i aduc duminica următoare popolis. Astfel mi-a dat speranța că o să-l mai întâlnesc măcar o dată.

Afară, o pornire interioară, parcă mă împingea să spun celor doi prieteni „Cred că e ultima spovedanie”, însă n-am făcut-o, deoarece nu puteam accepta ușor acest lucru.

În miercură următoare, pe 2 iulie, la ora 22, am primit telefon că părintele ne-a părăsit în aceeași zi, la ora 13.20.

Joi, 3 iulie, când l-am văzut pe părinte pregătit pentru înmormântare, am început să-mi dau seama cât de apropiat îmi era. A început să se dea în mine o luptă aprigă, între faptul că l-am pierdut și că nu mai am sprijin duhovnicesc, dar și că va trebui să mă împac cu gândul că va fi mai aproape de noi acum, așa cum a spus părintele o dată.

Apoi am aflat că părintele a lăsat vorba, că duhul său va fi în noi dacă fiecare va urma sfaturile primite.

După 2-3 zile de la înmormântare, parcă mă bucuram pentru părinte în sufletul meu, și era atât de viu, încât puteam să-l ating. Asta m-a făcut să cred că părintele este acolo în Veșnicie, lângă Dumnezeu, și că de acolo ne va asculta rugăciunile, și ne va ajuta, așa cum a spus.

